

[Tyroll]

stitutioner til alle, der ønsker deres børn pas-set?»

I besvarelsen henviste ministeren til en udtalelse fra ombudsmanden i relation til bistandslovens forløber på daginstitutionsområdet – loven om børne- og ungdomsforsorg. I forbindelse med en klagesag skulle ombudsmanden have udtalt, at bestemmelser i denne lov næppe kunne betragtes som en sædvanlig pligtpåbyggende retsregel, men i nogen grad havde karakter af en programudtalelse. Det er for så vidt uinteressant, da spørgsmålet drejer sig om bistandslovens formuleringer, som er en opstramning. Det fremgår af et svar fra den daværende socialminister til landsforeningen Ungdomsringen, der er bilag i betænkningen og altså er med til at klarlægge indholdet i lovens bestemmelser. Svaret på, hvad det nødvendige antal pladser vil sige, lyder således:

»Socialministeriet er enig i, at det nødvendige antal pladser i daginstitutioner for børn og unge, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger, skal dække det faktiske behov i kommunen.«

Ved at drage den gamle lov frem undgår socialministeren behændigt at tage stilling til dette svar fra den tidligere socialminister Jacob Sørensen. Hvad motiverne hertil er, vides ikke, men for brugerne – herunder arbejdsløse med børnepasningsproblemer – er det uinteressant, hvad den gamle lov siger, når det trods alt er bistandsloven, der gælder, og bestemmelserne er strammet op i denne, tekstmæssigt og indholdsmæssigt.

Besvarelse (7/2 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

I samråd med folketingets socialudvalg den 7. december 1978 henviste socialministeren under drøftelse af bistandslovens § 69, stk. 1, til, at ombudsmanden i forbindelse med en klagesag havde givet udtryk for, at bestemmelsen i § 2, stk. 2, i lov om børne- og ungdomsforsorg næppe kunne betragtes som en sædvanlig pligtpåbyggende retsregel, men i nogen grad havde karakter af en programudtalelse.

Baggrunden herfor er, at denne bestemmelses princip om, at det påhvilede kommunalbestyrelsen efter indstilling fra det sociale udvalg at oprette og drive de *fornødne* daginstitutioner og socialpædagogiske fritidsforan-

staltninger for børn og unge i kommunen, såfremt opgaverne ikke blev løst ad anden vej, er videreført i bistandslovens § 69, stk. 1, hvorefter kommunalbestyrelsen skal sørge for det *nødvendige* antal pladser på daginstitutioner for børn og unge, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger.

At der ikke med bistandslovens § 69, stk. 1, er tilsigtet nogen stramning af kommunalbestyrelsens hidtidige forpligtelse, fremgår da også af lovens forarbejder.

I bemærkningerne til lovforslagets § 69 er således anført følgende:

»I den foreslåede affattelse af § 69, stk. 1, fastslås det, at det er kommunalbestyrelsens ansvar at sørge for, at der findes det *nødvendige* antal pladser. Man har hermed forladt opdelingen i børneforsorgslovens §§ 65 ff (vuggestuer, børnehaver, fritidshjem, legestuer m. v.), der dels er traditionelt betinget, dels opretholdt på grund af forskellige tilskudsregler for de forskellige institutionstyper. Kommunerne vil herefter på en langt smidigere måde end hidtil kunne kombinere og udnytte forskellige institutionstyper.«

Det kan endvidere nævnes, at den daværende socialminister under førstebehandlingen af bistandslovsforslaget (3. fremsættelse) i januar 1974 gav udtryk for stor betænkelighed ved indførelse af generelle mindstenormer såvel som generelle maksimumsnormer vedrørende antallet af institutionspladser under hensyn til, at baggrunden for at lægge opgaven ud til kommunerne netop var, at disse var nærmest til at bedømme, hvordan et problem kunne løses i det lokale område.

Denne bedømmelse indebærer, som det er nævnt i socialministeriets svar af 25. marts 1974 til landsforeningen »Ungdomsringen«, at det nødvendige antal pladser i daginstitutioner for børn og unge skal dække *det faktiske sociale og pædagogiske behov* i kommunen, og at det ved godkendelsen af den plan for udbygningen af den sociale og sundhedsmæssige virksomhed i amtet, der er nævnt i den sociale styrelseslovs § 11, vil kunne tilstræbes, at der ikke forekommer særlige forskelle fra kommune til kommune.

Til *handelsministeren* (1/2 79) af:

Grethe Fenger Møller (KF):